

Το καινούργιο μου βιβλίο

Εκδόσεις

Η Διδώ περιγράφει

Πώς η ασφάλεια διέλυσε την πρώτη της αντιφασιστική ομιλία

Ποιος Σιδερίδης, καλέ;
 Η Ασφάλεια! Κάποιος την εδικοποίησαν και έπρεξε να διαλύσει τη συγκέντρωση. Α προπό κατέβασαν άρον άρον κι εμένα από την εξέδρα πριν προλάβω να αρχίσω τη φοβερή ομιλία μου! Δεν περίμενα ποτέ να το πω αυτό, αλλά ας είναι καλά οι ασφαλίτες, γλίτωσα την πρώτη μου ξετίλα!

Σε συνέλαβαν;

Όχι. Με πήραν βέβαια στην Ασφάλεια Πειραιά, αλλά επειδή με είδαν καλοντυμένη άρχισαν το γνωστό τροπάρι: τι δουλειά έχεις εσύ, μια καθωσπρέπει κοπέλα, με τους εργάτες; Δεν ξέρεις τι γίνεται στη Ρωσία; Οι κομμουνιστές εκμεταλλεύονται τα παιδιά της αστικής τάξης και λοιπά. Για πρώτη φορά σ' αφήνουμε, μου λένε στο τέλος, αλλά αν τολμήσεις να ξανακατεβείς στον Πειραιά, θα μετανιώσεις την ώρα που γεννήθηκες!

Μα κάνανε τέτοιες κουτουράδες έμπειρα στελέχη, μωρέ Διδώ; Να πετάξουν ένα άσχετο κορίτσι πάνω στην εξέδρα να λείε ό,τι να 'ναι;

Πολλές βλακειές κάνανε. Τότε άρχισα να τις προσέχω κι εγώ. Θα σου πω ένα κλασικό παράδειγμα. Γέμισαν, ας πούμε, κάποια στιγμή την Αθήνα με το σύνθημα ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΤΕΛΜΑΝ. Ποιος ήταν αυτός ο Τέλμαν ουδείς γνώριζε.

Ποιος ήταν; Δεν θυμάμαι.

Μα αυτό λέω. Ο γενικός γραμματέας του Κ.Κ. της Γερμανίας ήταν, που τον είχαν συλλάβει. Πού τον ζέρει ο φουκαράς ο εργάτης; Άρχισα, λοιπόν, να τα σημειώνω τα περιστατικά και να τους τα λέω. Βρε παιδιά, πρέπει να προσεγγίσουμε αλλιώς τον κόσμο. Καθόμουν κι έγγραφα, δεκάδες κόλλες γέμισα, να κάνουμε αυτό, να κάνουμε το άλλο, να καταλάβει ο λαός τι ζητάμε και ποιο είμαστε.

Για μια φωτεινή γυναίκα

Τα δύο μεγάλα στοιχεία γι' αυτό το βιβλίο ήταν η ρεαλιστική αφήγηση της ίδιας της Διδώς και να την τοποθετήσω στην εποχή της για να καταλάβουν οι αναγνώστες το ύψος της και τα χρόνια που έζησε

της
ΛΕΝΑΣ
ΔΙΒΑΝΗ

Οταν ένιωσα τη λαχτάρα να γράψω τη βιογραφία αυτής της εκλαμπρότατης γυναίκας, της Διδώς Σωτηρίου, είχα δύο μεγάλα προβλήματα. Το πρώτο ήταν ότι όφειλα να αναπολώ μια γυναίκα που θαύμαζα πολύ, αλλά δεν γνώρισα ποτέ προσωπικά. Να εντοπίσω τη γλώσσα της, τον αέρα της, το βλέμμα της, τη νοηματική απόχρωση των φράσεών της, το πονηρό και πηγαίο γέλιο που τη συνόδευε σε όλη τη ζωή της, ακόμα και στις πιο τραγικές στιγμές. Εγώ φιλοδοξούσα να της κάνω ένα πολύ ιδιαίτερο δώρο: να γράψω ένα βιβλίο γι' αυτήν που να της μοιάζει. Να διαβάζεις και να πιστεύεις ότι την ακούς να σου μιλάει - αυτή ήταν η εμμονή μου και γι' αυτό χάρικα σαν μικρό παιδί όταν μου τηλεφώνησαν φίλοι της και μου είπαν ότι ένιωσαν σαν να τη ξανασυνάντησαν. Το άλλο πρόβλημά μου ήταν ότι η Διδώ ταύτιστηκε με τις περιπέτειες της Ελλάδας, οπότε δεν δυσκολεύτηκε πολύ να τοποθετήσω αυτή τη φωτεινή γυναίκα στην εποχή της. Ήταν μάλλον το ιδανικό όχημα η Διδώ για να καταλάβουν οι αναγνώστες και οι αναγνώστρες τι ήταν ο 20ός αιώνας και οι τραγωδίες του για τη χώρα μας.

Η μέθοδός μου ήταν απλή και πολύ χρονοβόρα. Αρχικά διάβασα τα πάντα γι' αυτήν. Η Διδώ, ευτυχώς, ως πληθωρικότατο άτομο που ήταν, είχε αφήσει πολλά ίχνη πίσω της. Τα βασικά της βιβλία είναι αυτοβιογραφικά, άσε που έδωσε πολλές αφηγηματικές συνεντεύξεις, γραπτές και τηλεοπτικές, συν μια τεράστια μαγνητοφωνημένη συνέντευξη στη φίλη της, την επίσης μακαρίτισσα Σάσα Τσακίρη, δημοσιευμένη εδώ και χρόνια. Τις πιο πολύτιμες πληροφορίες όμως μου τις χάρισαν όσο ζούσαν τα δύο πιο στενά της πρόσωπα. Το πρώτο ήταν η ανιψιά του άντρα της, η υπέροχη Άλκη Ζέη, που τη λάτρευε. Το δεύτερο και ακόμα πιο σημαντικό από την Άλκη ήταν ο γλυκύτατος ανιψιός της Νίκος Μπελογιάννης τζούνιορ, το αγόρι που εκείνη μεγάλωσε επειδή ο πατέρας του εκτελέστηκε και η μάνα του, η Έλλη Παππά, αδελφή της Διδώς, ήταν φυλακισμένη. Ο Νίκος αγαπούσε τη Διδώ τόσο, που όσο μιλούσε γι' αυτή χαμογελούσε πάντα χωρίς να το συνειδητοποιεί. Μου είπε τις αστείες και συγκινητικές ιστορίες της κάθε μέρας που ζωντάνεψαν την ανεπανάληπτη αυτή γυναίκα σε όλο της το μεγαλείο. Και οι δύο χάθηκαν απροσδόκιστα λίγο πριν αρχίσω να γράφω. Είμαι σίγουρη ότι κάποιο ψηλά πιόνιο του κρασάκι τους με τη Διδώ και μας σχολιάζουν...

